

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

1. Tunc accesserunt ad eum ex Hierosolymis Scribæ & Pharisæi, dicentes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Act. 4.

suam extendebat ad sanitates & signa & prodigia facienda per nomen sanctum suum: De quo vno singulari beneficio magnas Deo gratias egerunt Apostoli ipsi & ceteri fideles in vnum congregati. Sed impius Calvinus hoc totum genus ad superstitionem relegat, & propter infirmitatem eorum qui Christum adhuc esse Deum nesciebant, toleratum à Christo tantisper fuisse somniat. Sic ille tota Dei Ecclesia audacissime contempta, suam etiam in diuinis Scripturis crassam ignorantiam turpiter prodit.

IN MATTHÆI CAP. 15.

1. *Tunc accesserunt ad eum ex Hierosolymis Scribæ & Pharisei, dicentes.*

MVLTVS & copiosus in hoc capite Calvinus est vt iustissimam Phariseorum reprehensionem in eo comprehensam in Ecclesiam Catholicam transferat. Videmus (inquit) quanta in ratione & modo colendi Deum sit hominis proteruitia. N. quos enim cultus subinde confingunt; & quo quisque videri vult sapientior. suum acumen in hac parte ostentat. Hæc ille pro suo libito garruens. Mox de quibus loquatur ostendit. Non de extraneis loquor, sed de ipsis Ecclesie domesticis, quos Deus peculiariter hoc honore dignatus est, vt pietatis regulam ore suo dictatam habeant. Catholicos ergo accusat, & ipsos imprimis Ecclesie magistros. Nunc accusationis fundamenta sequuntur. Prescripsit Deus qualiter à nobis coli velit, ac perfectam sanctitatem lege sua complexus est. Hoc Calvino negamus, quod totam rationem cultus diuini in particulari Deus in Scriptura Evangelica vel

vel Apostolica nobis prescripta. Hanc enim Scripturam per legem Dei significare debet, nisi ad legales ceremonias cultum Dei hodie reformandum iudicet. Causas cur hoc merito negari debeat, ex ipsis Scripturis ostendimus in Prompt. Cathol. in Domin. infra Oct. Nat. Domini. circa ieiunia Annae prophetissae, & in festo Simonis & Iudae. Prosequitur suam accusationem Calvinus. *Bona pars, quasi res sit leuis & friuola, obsequi Deo ac seruare quod praecipit, multa additamenta hinc inde sibi accersit.* Generalis accusatio, qua facilitate obijcitur, eadem negatur, & dolosus versatur in generalibus. Sequitur. *Qui auctoritate pollent, commenta sua in hunc finem obtrudunt, quasi aliquid habeant perfectius verbo Domini.* Insulsa calumnia est hominis impotenter maleuoli. Obrepat deinde tyrannis, quia ubi semel iubendi licentiam sibi sumpserunt homines, rigide exigunt suarum legum obseruationem, nec sustinent vel minimum apicem vel contemptu vel etiam negligentia omitti. Alia rursus haec est & generalis calumnia a terro maleuolentiae pectore profecta, vt facile ostendat Calvinus, in felle amaritudinis & obligatione iniquitatis se fuisse, quum haec euomeret. Videamus tamen sequentia, an aliquid sobrie dicturus sit. Porro mundus quum legitimi imperij sit impatiens, maximeque ad iugum Domini ferendum contumax, laqueos tamen vanarum traditionum facile ac libenter induit: imò talon seruitutem videntur multi appetere. Scilicet non contentus Ecclesiae Catholicae magistros tyrannidis accusasse, nunc totum populum Christianum affectatae superstitionis accusat. Bene habet. Homini insani maleuolentia & facundia canina nemini vult parcere. Sed nunc quam laruam obtendat, sequentia demonstrant. *Interea vitiatur cultus Dei, cuius principium ac caput est obedientia. Eius imperio praefertur hominum*

A. S.

authoritas, morose adeoque tyrannice cogitur vulgus totum suum studium ad nugas applicare. Larvam obtendit de vitiatu cultu Dei, sed totum definit in accusatio-

Heb. 13.

ne Præpositorum Ecclesiæ; quibus obedire & subiacere quum Apostolus iubeat, hoc totum bonus Calvinus morositatem & tyrannidem vocat. Hec quasi præfatus Calvinus, ut apud suæ farinæ homines, lectoris benevolentiam captaret, ad doctrinam huius loci descendit.

1. *Docet (inquit) hic locus primum omnes fictitios cultus minime Deo placere. Verum hoc est de omni cultu privata autoritate aut superstitione inuecto, idque contra Dei legem, qui proprie fictitius cultus est hoc loco damnatus. Talis enim Pharisaorum hæc traditio erat, quod filij offerentes dona in Templo, & parentum necessitati non subuenientes, mandatum Dei de honorandis parentibus satisfacerent. Sed an tales fictitios cultus Calvinus intelligat, sequentia docebunt. Quia (inquit) se unum audiri Deus vult, ut nos ad veram pietatem suo arbitrio formet ac instituat. Cultum ergo fictitium Calvinus definit qui ab vno Deo non instituitur.*

Cultus
fictitius
quis cen-
sendus.

Ephes. 4.

Cui respondeo. Aut vnius Dei nomine eos quoque complectitur quos Deus mittit, ut eius nomine ad pietatem homines instituant, & sic Ecclesiæ magistros, Pastores ac doctores agnoscit, qui dati sunt ad consummationem sanctorum, & ad ædificationem corporis Christi, quæ duo cultus quoque diuini ratione continent, & contra præcepta atque autoritatem Ecclesiæ nihil dicit; aut vnius Dei nomine alios omnes præter Deum excludit, & sic egregie & impie mentitur, quum ait, Se unum audiri Deus vult. Christus enim Deus ipse aliter dixit, Apostolos

Luc. 10.

suos alloquens, Qui vos audit, me audit. Pergit Calvinus. Deinde docet hic locus operam ludere quæ vnica

Dei

Dei lege non contenti, in seruandis hominum traditionibus se fatigant. Pertinet hoc ad alia illa verba, *Frustra me colunt docentes mandata hominum, &c.* quæ postea tractabimus. Tertiò (ait Calvinus) docet hic locus iniuriam Deo fieri quum ita in sublime efferuntur hominum commenta, vt legis eius maiestas ferè concidat, vel saltem frigeat eius reuerentia. De hominum commentis verissimum hoc est, quæ nullo planè in precio quo ad Dei cultū habenda sunt. Sed traditiones Apostolicæ & constitutiones Ecclesiasticæ hominum cōmenta non sunt, sed Dei instituta, vt locis citatis ostendimus. Sed neque illa sic in sublime ferri volumus, vt legis diuinæ maiestas propter earum obseruationem vel minimum violetur. Sed nunc ad hæc tria seorsim loca ex hoc capite deducta quid disputet Calvinus, seorsim examinabimus.

2. *Quare discipuli tui transgrediuntur traditionem Seniorum?*

CAVILLATIONEM hanc & superstitionē Pharisæorum in eo consistere vult Calvinus, quòd ceremoniam lauandi manus, non per se liberam & indifferentem, sic urgebant contra discipulos Christi qui eam prætermiserunt, quasi rem necessariam & ad Dei cultum pertinentem, quum in lege Dei præscripta non esset, sed ab illis verbo Dei assuta. Idem affirmat de aquæ benedictæ ceremonia Ecclesiastica, quia ad exorcismos illam applicamus, & vt rem necessariam urgemus, & vnicum baptismum toties iterando, quantum in se est, obliteramus. Quod postremum ab eo ineptissime obijci, vel quælibet anicula Christiana aduertit, quæ aquæ benedictæ vsus à baptismo longissime distingui statim responderet. Nec secundum